

[Fanfic Phích Lịch Bồ Đại Hí] – [Tối Ý] – Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian

Contents

[Fanfic Phích Lịch Bồ Đại Hí] – [Tối Ý] – Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian	1
1. Chương 1: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [1]	1
2. Chương 2: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [2]	3
3. Chương 3: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [3]	4
4. Chương 4: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [4]	6
5. Chương 5: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [5]	8
6. Chương 6: Thanh Sương Hậu [thượng]	9
7. Chương 7: Thanh Sương Hậu [trung]	11
8. Chương 8: Thanh Sương Hậu [hạ]	12
9. Chương 9: Thanh Sương Hậu [kết]	14

[Fanfic Phích Lịch Bồ Đại Hí] – [Tối Ý] – Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian

Giới thiệu

Editor: Duy Lam Nơi tập trung đồng nhân văn của cặp đôi Trước biến thái quỷ súc sau ôn nhu biệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fanfic-phich-lich-bo-dai-hi-toi-y-cuoc-song-o-thanh-thoi-gian>

1. Chương 1: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [1]

Âm Tuế quang sứ gần đây rất phiền não.

Trước kia hắn nuôi nấng chăm bẵm thẳng thớm lắm lì mất cân đối thần kinh cơ mặt Tối Quang Âm, vất vả

chẳng khác nào mẹ đẻ ra nó. Sau này thằng ranh lớn lên moi tìm cho Cửu Thiên Thưởng, hẳn lại phải lao lực bận tâm thêm cả cái kẻ mang Thời Gian chi tâm kia. Khó khăn lắm bây giờ hai đứa mới khỏe mạnh nguyên vẹn về đến nhà, Ý La Sinh thuận lợi nhập hộ khẩu vào thành Thời Gian và Tổ Hoàn Chân trở lại Khổ Cảnh, rốt cuộc hẳn cũng có thể sống những ngày bình thường vui vẻ.

....Cơ mà, hình như quan hệ giữa Tối Quang Âm với Ý La Sinh xảy ra vấn đề

Cái đợt Ý La Sinh trầm mình dưới hồ, Tối Quang Âm một ngày mười hai canh giờ đều ngồi góc mỏ đợi trên bờ chẳng rời nửa bước, thậm chí còn dựng một cái lều cạnh đó, sống cuộc đời tỉnh ngắm hồ ly ngủ dậy tiếp tục ngắm hồ ly. Thành chủ khuyên Tối Quang Âm mấy lần, thấy nó tâm ý đã quyết (thằng nhỏ này ngang bướng đến mức nào thì đời trước mấy người thấy cả rồi đấy), thế là ông bắt Ấm Tuế ngày ngày đưa cơm cho nó.

Có lần Ấm Tuế đến gần thì thấy Tối Quang Âm đang dựa người vào tảng đá ven hồ lẩm bầm lẩm bầm với dao giả trong hồ, bộ dạng trông y như bị Hắc Tội Khổng Tước nhập thân, mà không, có khi còn kinh dị hơn ấy chứ.

Ấm Tuế loáng thoáng nghe thấy nó nói cái gì mà “Một lần liếc mắt trong yển Lang Hoa thành cả đời si dại.” rồi thì “Trên đời chỉ có mẫu đơn mới là tuyệt sắc.”, rồi lại “Nguyện lấy tim ta sưởi ấm tim người.”... nghe xong hẳn khó ở đến mức chạy đi đấy cối xay suốt mấy hôm.

Bây giờ Ý La Sinh tỉnh lại rồi, cả ngày làm gì nói gì gần như đều không rời Tối Quang Âm, ấy thế mà thằng ranh kia lại giả dối lạnh nhạt trốn tránh y mới lạ chứ.

Từ lúc Ý La Sinh đến thành Thời Gian thì giống như một cây mẫu đơn đã bén rễ sâu trong lòng đất, thậm chí còn trở thành chị em bạn dì với Ấm Tuế nhà này. Tuy Ấm Tuế giả vờ lãnh đạm nhưng vẫn quan tâm y rõ ràng rành ra đấy. Dù Ý La Sinh có không nói với hẳn chuyện về Tối Quang Âm thì hẳn cũng vẫn lo thôi. Thế là một ngày nọ, hẳn đi tìm Thành Chủ.

“Nhiều ngày nay Tối Quang Âm cứ trốn tránh Ý La Sinh suốt.”

“Ày, trẻ con nó dối chơi ấy mà, Ấm Tuế người để ý làm gì... Tùy Ngộ cục cưng, điểm tâm này của ngô con ăn không phải trả tiền đâu, ăn một miếng thì thơm ngô một cái nha....”

Móa, trông ngu với...

“Cứ thế mãi chung quy cũng không ổn.”

Có thời gian quan tâm đến tình cảm của đôi cẩu phu phu chúng nó thì lo mà giảm béo đi, Quang sứ.

Thành chủ liếc mắt nhìn má sắp nở mà gần từng chữ một, “Bảo Ý La Sinh đi Khổ Cảnh tìm một con bé tên Liêm Trang về đây.”

Chiều hôm đó Ý La Sinh nhận được tờ giấy nhỏ bằng hai ngón tay ghi chỉ thị của Thành Chủ. Y nghĩ bụng gần đây Khổ Cảnh khá là hòa bình mà mình thì đã lâu không gặp hảo hữu Ý Kỳ Hành, vừa hay nhân cơ hội này thăm hỏi người kia một lần mới được. Nghĩ ngợi vu vơ, y không hề để ý thấy cách đó không xa nơi bóng hoa giăng mắc, Tối Quang Âm đang nhìn chằm chằm vào nét cười trên mặt mình, ánh mắt càng ngày càng đen kịt đi.

Những khi được Tổ Hoàn Chân nhờ vả, Ý La Sinh đều tích cực lắm. Tối Quang Âm vì lo lắng mà chạy theo mấy lần đều thấy dao giả nhà mình làm việc với hiệu suất cực kì cao, Thành Chủ cho ba ngày, y nhiều lắm chỉ cần hai ngày là hoàn thành nhiệm vụ. Lấy phong cách dao sắc chặt đay rồi quyết liệt xử lý công việc xong, y sẽ vèo đi như gió chạy tới Khiếu Hoán Uyên Tẩu.

Bây giờ ai đang ở Khiếu Hoán Uyên Tẩu, Tối Quang Âm biết rất rõ. Năm đó Ý La Sinh đưa tiền ai kia đến ngàn dặm, hẳn ở phía sau rơi nước mắt mất hết cả mặt mũi ra. Tuy biết hai người chỉ có tình nghĩa đồng tu thuần túy, cơ mà đó là người hẳn yêu, lúc nào hẳn chẳng ước chỉ có một mình mình được ở gần

Hướng hồ Ý La Sinh còn từng một lần bỏ mạng vì tên kia. Dẫu Tối Quang Âm có rộng rãi cách mấy thì thấy y vui vẻ với người ta...hẳn vẫn cứ ghen như thường thôi.

Lần này Tỏi Quang Âm lại không quản được hai chân của mình mà nhót Tiểu Mật Đào vào phòng rồi lẳng lặng đuổi theo Ý La Sinh. Sau khi ra khỏi thành, Ý La Sinh đi thẳng một đường thì không cần nhiều lời, tính y lại cảnh giác, muốn bám theo rõ là vất vả. Tỏi Quang Âm càng đuổi càng thấy đường này sao mà quen thuộc thế, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Tùng bách um tùm, lá bay oanh múa.

...Chẳng phải đây chính là nơi Liêm Trang đang dạy học thì là gì?

2. Chương 2: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [2]

Liêm Trang là một cô nương tốt, hài hước hoạt bát, thiện lương trọng tình, quan trọng nhất là biết lùi biết tiến, đúng là trời sinh một đôi với Bắc Cầu trước kia. Ban đầu hắn bị hấp dẫn bởi câu trả lời của nàng với “Tương sát”, sau này lại cảm thấy hứng thú với chính bản thân nàng, thế cho nên Bạo Vũ Tâm Nô mới coi nàng như bạn gái của tình địch mà đối đãi.

Cơ mà chỉ có Bắc Cầu mới thích Liêm Trang thôi, Tỏi Quang Âm cảm thấy vẫn là hình tượng tiểu công chúa...à nhầm, tiểu hoàng tử hợp với mình hơn. Thời điểm sử dụng hình tượng tiểu vương tử cao ngạo lạnh lùng, tiêu chuẩn kén vợ của hắn là: xinh đẹp, ôn nhu, đạo thần, lông ngoài thì trắng trong bụng thì đen, à, còn phải là hồ ly nữa

Nói thẳng là Cửu Thiên Thắng hay Ý La Sinh xù nó đi, đồ ngạo kiều!

Tỏi Quang Âm trốn sau thân cây, dựng thẳng lỗ tai bắt chước tộc Tinh Linh mà yên tâm rình coi hai người mình rất yêu quý, nhân tiện chậm rãi nhớ lại từng chút kỉ niệm mình có khi ở bên bọn họ.

Ký ức của hai kiếp quỵen vào làm một, Bắc Cầu và Tỏi Quang Âm đã là một chỉnh thể hài hòa, nếu nhất định muốn hắn phải định nghĩa cụ thể ra thì...Liêm Trang chính là “hồng nhan tri kỉ vô cùng quan trọng”, mà Ý La Sinh là “con dâu đã gả vào thành Thời Gian.”

Người trước mất đi, hắn sẽ thống khổ một đời một kiếp, người sau mất đi, hắn chỉ đau khổ một giây, sau đó sẽ đi cùng.

Cửa vừa mở ra, ngọc phiến khẽ gấp để lộ dung nhan diễm lệ. Hai người chào hỏi nhau xong, Liêm Trang mời y vào nhà nói chuyện. Nhân lúc Ý La Sinh ngồi xuống, nàng bưng lên một chén trà thô, thấy y vẫn mỉm cười chậm rãi thưởng thức thì mới ngồi xuống.

Chiếc quạt trong tay Ý La Sinh từ từ mở ra, khe khẽ phe phẩy. Y chậm rãi nói, “Liêm Trang cô nương, ngô phụng mệnh Thành Chủ đến mời cô tới thành Thời Gian làm khách.”

Liêm Trang do dự một lát. Một mặt nếu từ chối lời mời của thành Thời Gian thì thật bất kính, một mặt lại không yên tâm học đường bên này. Huống hồ nàng nghe nói Bắc Cầu đã khôi phục kí ức, Ý La Sinh đã trở thành người của thành Thời Gian, mình đến đó làm khách thì cả mình với lão Cầu đều sẽ xấu hổ lắm.

Câu chuyện tình sinh tử ngược luyến của Tỏi Quang Âm và Cửu Thiên Thắng sớm đã lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm ở Khổ Cảnh, nhờ tiểu thuyết “Song đào duyên” do tiểu thuyết gia nổi tiếng Lan Lăng Bất Tạ Hoa xuất bản. Cuốn truyện ngắn kể về vương tử của quốc gia hẻo lánh kém văn minh đến Khổ Cảnh tình cờ gặp gỡ Đạo Thần tuyệt diễm, trải qua hai kiếp ngược thân ngược tâm mới thành người một nhà, vừa đưa ra thị trường ngay ngày đầu tiên đã bán hết veo. Bản đặc biệt có bình luận của nhà bình luận sách hay Phù Dung Nữ và công khai nguyên mẫu nhân vật đã tiêu thụ đến trăm vạn có thừa.

Là một fan trung thành của Lan Lăng Bất Tạ Hoa, Liêm Trang biết rất là nhiều thứ kể cả cần biết lẫn không cần biết. Thậm chí đối với câu nói “Tương sát phải có ái mới phần khích” được cho là lời tỏ tình đẹp nhất buổi đầu gặp mặt kia, cô còn hiểu sâu hơn người khác nhiều.

Ý La Sinh thấy Liêm Trang không yên lòng thì cũng không nóng nảy thúc giục. Y rũ mi vắn về chén trà, trong lòng nghĩ gì không biết nhưng ngoài mặt vẫn rất chỉ là vân đạm phong khinh.

Không nói đến hai con người đang phiền muộn bên trong cánh cửa, TỐI QUANG ÂM đang ở bên ngoài thấy không còn gì để xem nữa thì xoay người muốn đi. Vừa quay ra thì thấy có hai tên đeo mặt nạ ngồi chồm hổm ngay đằng sau mình, hình như cũng đang hóng hớt tình hình trong học đường nọ. Mũi cầu là nhạy nhất, TỐI QUANG ÂM buột mồm thốt ra ba chữ: “Hảo cầu đệ.” xong mới thấy không được tự nhiên, bèn ho nhẹ một tiếng che giấu.

Kỳ Lân Tinh tháo mặt nạ xuống, bản mặt dưới tấm mặt nạ trông rõ là chính nhân quân tử, “Ấy dà, ngô đã bảo mà, người khác có thể không nhận ra, chứ lão CẦU thì tuyệt đối sẽ nhìn ra ngay.”

Ha hả.

Hôm nay Tổ Hoàn Chân lại không ăn mặc cho đàng hoàng.

Đây là đang chuẩn bị đi gây họa cho nhà ai đây?

Ờ hờ, không liên quan gì đến ta đâu nhá, ta không can thiệp.

TỐI QUANG ÂM thản nhiên gạt đầu một cái rồi xoay người định chuồn. Đùa nhau à. Trước mắt hắn chính là người đàn ông dùng cái miệng chinh phục cả Khổ Cảnh đấy! Lão mà đã mở miệng thao thao bất tuyệt lên thì chỉ có nước tự vẫn mới thoát được thôi!

“Lâu lắm rồi không gặp Ỗ LA SINH, BẠCH Y CÔ TỬU gần đây thế nào?”

TỐI QUANG ÂM: “...”

Thoải được rồi, tên này tuy rằng có cái miệng rất lợi hại, cơ mà dựa vào cái miệng này cũng đã giúp đỡ ngô với Ỗ LA SINH không ít, không then là hảo cầu đệ mà ngô nhìn trúng

Hôm ấy, Ỗ LA SINH thuận lợi đưa LIÊM TRANG về thành THỜI GIAN, rốt cuộc vẫn phải quên ý định đi thăm hỏi Ý KỶ HÀNH.

Hôm ấy, TỐI QUANG ÂM bị TỔ HOÀN CHÂN lừa đi cứu vớt Khổ Cảnh

3. Chương 3: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [3]

Gần đây Tổ Hoàn Chân lập một tổ chức mới, trong tổ chức kỉ luật nghiêm minh, ra bên ngoài không ai được xưng tên họ thật mà phải thay quần áo đeo mặt nạ đàng hoàng, phát huy tôn chỉ còn sống là còn phải giấu đến phút chót!

“Việc người cần làm là khiến cho những người quen thuộc với người trong Khổ Cảnh không nhận ra người.”

Tổ Hoàn Chân nói.

“Ngân Phiếu Đường Gia đang làm rất tốt đó ”

Tổ Hoàn Chân lại nói.

Dùng bốn chân nhảy về phía trước cosplay Tiểu Mật Đào mà là làm rất tốt á hả?!

Ta là ai, ta đang ở đâu thế này? Vì cái lý do quái quỷ gì mà ta lại đi cùng Tổ Hoàn Chân? Vì cái khí gió gì lại phải xen vào chuyện của lão chứ?!

Rõ ràng ta là người ngoại quốc, con dâu Khổ Cảnh đã đón về nhà rồi còn muốn quanh quẩn mãi ở đây làm chi? Nhân rồi như vậy thà rằng về nhà nhóm Ỗ LA SINH tắm ở Thiên Trì còn hơn.

Khụ, nghĩ hơi xa quá....

TỐI QUANG ÂM quay đầu, người dẫn hắn đi làm nhiệm vụ là ngân báo MẠT NHẬT CHI CUỒNG, e hèm, cũng chính là Ngân Phiếu Đường Gia được Tổ Hoàn Chân vinh danh chiến sĩ thi đua.

Trên mặt Tối Quang Âm viết hai chữ “mù mờ” to tướng, Ngân Phiếu Đường Gia chỉ vào một bóng dáng ở xa xa mà hô: “Chém hần!”

Tối Quang Âm nhận mặt nạ của hần nhưng không cầm theo móng vuốt mà dùng đao mượn của Kim Sư Hiện, xông lên nhanh gọn lẹ chém người.

Gần đây mài móng ở thành Thời Gian suốt đến hoang phế cả võ công, cơ mà bảo đao vẫn còn chưa cũ.

Ngân Phiếu Đường Gia lấy lại mặt nạ đeo lên mặt, xem ra chuẩn bị trở về. Tối Quang Âm ngại không muốn hỏi vì sao nhất định đòi hần đi chém người thay Ngân Phiếu Đường Gia, chung quy Tổ Hoàn Chân lúc nào chả có đạo lý của riêng lão cơ chứ! Vấn đề bây giờ là mình nên đi theo tên trước mặt về thành Bất Động hay là quay về thành Thời Gian đây?

Ngân Phiếu Đường Gia quay lại nhìn Tối Quang Âm đang do dự phía sau bằng ánh mắt rất chi là khó hiểu, “Tổ Hoàn Chân bảo người có việc gấp cần làm cơ mà, sao còn chưa lượn đi?”

Tối Quang Âm: “...”

Dùng xong vút luôn, đến bữa cơm cũng không cho thế đấy.

“...Đúng là như vậy, thỉnh.”

“Thỉnh.”

Tối Quang Âm cà rề bò lên núi Thù Ly, Tiểu Mật Đào ngồi ở cổng thành như đang cố ý đợi hần, ấy thế mà không thấy Ý La Sinh đâu cả.

Hần ngồi xuống xoa đầu Tiểu Mật Đào, “Ý La Sinh đâu?”

Tiểu Mật Đào liếm liếm tay hần, “Đang uống trà với Thành Chủ và người phụ nữ của ông á.”

Tối Quang Âm, “...Đừng có ăn nói linh ***.”

Miệng nói thì nói thế, cơ mà hần vẫn vội vàng đứng lên, nhoáng cái đã đi mất dạng. Tiểu Mật Đào không đuổi theo mà chạy bộ dưới gốc cây Thời Gian tìm Âm Tuế quang sứ.

Từ lúc Ý La Sinh tỉnh lại, lão Cửu bắt đầu trở chứng không thèm để ý đến mình với y, chẳng biết đang xoắn quẩy cái gì. Mặc kệ ổng xoắn cái gì, cho dù có lén lút cũng vẫn rất để ý quan tâm hồ ly không phải sao? Mình chẳng cần phải lo làm gì cho lắm

Mình rõ ràng là một con chó, lại còn phải ngày ngày lo lắng thay cho chủ nhân, đúng là chẳng biết rốt cuộc ai mới là chủ nhân nữa đây.

Cửu sinh thiết là một mối quá đi mà

Ý La Sinh đưa Liêm Trang về đến thành Thời Gian thì bị lôi ngay tới chỗ Thành Chủ uống trà. Liêm Trang không biết phải nói gì, Ý La Sinh không muốn nói gì, chỉ có mỗi mình Thành Chủ tự nói tự nghe tự vui vẻ luôn. Đang lúc ấy thì Tùy Ngộ chạy ra, Liêm Trang vội vàng niềm nở hỏi han cậu bé đã lâu không gặp, quên bồng cả Thành Chủ lẫn Ý La Sinh đang ngồi đấy.

Tối Quang Âm vào đến nơi thì thấy cảnh tượng thế này: Thành Chủ thành Thời Gian nhàn nhã ung dung uống trà, Ý La Sinh ngăn người bên cạnh, một tay cầm chiếc quạt chưa mở khê chống trên môi, tay kia bưng chén trà chưa nhấp lấy một ngụm mà Liêm Trang thì ngồi xồm trên đất cầm que gỗ viết chữ cho Tùy Ngộ xem.

Nghe tiếng vang, Ý La Sinh ngẩng đầu lên thấy Tối Quang Âm mặt lạnh te đứng lặng cách đó mấy bước. Ánh mắt hơi mờ lung tẩn mẩn vì thất thần của y thoát cái dấy lên sự ám áp mà hần rất quen thuộc, nét mặt dường như hơi cứng nhắc cũng trở nên nhu hòa: “Tối Quang Âm, huynh trở lại rồi.”

Liêm Trang cũng đứng lên hào phóng chào hỏi hần, “Làm phiền huynh nhiều ngày quá, ta muốn chơi cùng Tùy Ngộ lâu một chút.”

Tối Quang Âm gật đầu rồi không nhìn được nhìn về phía Ý La Sinh. Từ lúc hấn vào tới nơi, ánh mắt của đao giả không còn dời đi nữa, thấy hấn nhìn mình, ý cười bên khóe môi y lại càng sâu, “Tối Quang Âm, huynh lại tự tiện rồi thành, ta cùng Thành Chủ chờ đã lâu rồi đấy.”

Yêu đương cũng giống như chém người, đôi khi chỉ một nhát một chớp mắt là xong, đôi khi lại dùng dằng đến hai đời đằng dằng. Tối Quang Âm sau khi thức tỉnh thì không biết phải dùng thân phận nào mà đối đãi với Ý La Sinh, qua lời y nói thì hình như y thích Bắc Cầu hơn. Cơ mà kí ức đã trở về rồi, muốn vô tư lự như Bắc Cầu thì khó xử cho hấn quá.

Thế nhưng từ đầu đến cuối, Tối Quang Âm đều hiểu rõ, cực kì hiểu rõ, mình thích người này.

Không phải thích kiểu huynh đệ, không phải thích như hảo hữu, mà là thích như một tình nhân.

Còn Ý La Sinh thì sao? Dù là kiếp trước hay kiếp này y đều chẳng phải là người sẽ mờ nhạt ở bất cứ đâu. Kiếp trước y là hậu duệ của quý tộc dị tộc, là Đao Thần người người kính ngưỡng, còn có một Bạo Vũ Tâm Nô vì y mà như cuồng như si kiếp này y nổi như cồn ở khắp nơi, Ý Kỳ Hành vì cái chết của y mà tùy tiện giết chóc, Sách Mộng Hầu nơi nơi chốn chốn chiếu cố y, còn dùng dị thuật cứu sống y một lần.

Ý La Sinh, đối mặt với một Tối Quang Âm yêu y, sẽ có thái độ gì đây?

Tránh cũng không tránh được, thôi thì cứ đón đầu mà lên vậy.

“Ngô có lỗi lớn, tự phạt ba ly.”

4. Chương 4: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [4]

Tối Quang Âm ôm từ chỗ Thành Chủ về một chồng giấy tốt rồi thó bút lông luyện chữ của Tùy Ngộ, trốn về phòng, đề bút, mài mực, viết lên tờ đầu tiên mấy chữ: Kế hoạch cứu đỡ Ý La Sinh

Ờ...

Ờm...

Chắc.

Của khỉ gì thế này?!

Thực tiễn mới là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý nhá!

Tối Quang Âm vo viên tờ giấy ném vào lư hương. Đúng lúc đó Ý La Sinh đẩy cửa bước vào, thấy hấn quay mặt về cái lư hương không biết đang làm cái gì, y cũng không lên tiếng. Đợi một lúc sau Tối Quang Âm quay ra, y mới nói, “Chỗ huynh có giấy phẳng không?”

Tối Quang Âm mang cả xấp giấy nhét hết vào lòng Ý La Sinh. Y thậm chí còn cầm luôn cả cái nghiên hoa sen trên bàn đi, không một chút khách khí.

Người đã đi rồi, Tối Quang Âm vẫn còn đứng đờ như phỗng mà nghe tiếng bước chân của y. Ý La Sinh bước đi vô cùng vững vàng, một bước tiếp một bước cơ hồ không nghe ra tiếng chân, tựa một con hồ ly lui tới như thoi giữa rừng già hoang dã. Tối Quang Âm nghe hồi lâu thì không nhìn được mà hé cửa ra một chút, người nọ quả nhiên chưa đi.

Ý La Sinh ngồi lại ghé đá trong sân ngoài phòng của Tối Quang Âm, giấy vẽ để trên bàn đá. Tiểu Mật Đào ngồi xổm đối diện với y, nghiêng đầu vẫy đuôi ngó dăm dăm.

...Đột nhiên thiệt hiếu kì quá đi,

Thôi, không nên nhìn, cứ để y với Tiểu Mật Đào chơi đi vậy.

Tối Quang Âm nghĩ như thế, và đập văng cánh cửa ra.

Ỗ La Sinh cầm chiếc bút lông đã uống no mực nước, ngoái đầu lại cười dài nhìn hần, “Ta còn đang đánh cược với Tiểu Mật Đào, xem lão Cầu nhà huynh bao giờ sẽ...” Lời còn chưa dứt, giọt mực đọng nơi đầu bút cuối cùng cũng rớt xuống. TỐI Quang Âm từ lúc mở cửa vẫn luôn đề phòng lập tức dùng tư thế chó dữ chụp mồi đánh úp tới đón lấy, rồi thuận tay lau lên bộ lông trắng vừa ẩm vừa mềm của Tiểu Mật Đào.

“...”

Ha hả.

Đồ con cầu.

Ông đi chết đi.

Tiểu Mật Đào ôm bóng ma tâm lý lớn lao khôn cùng đi tìm quang sứ đại tổng quản tắm rửa, TỐI Quang Âm vui vẻ thoải mái chiếm chỗ nó. Ỗ La Sinh nín thở ngưng thần, cổ tay khẽ chuyển, trước khi đặt bút vẽ đã phác họa trước trong tâm, khí độ chuyên nghiệp tỏa ra bốn phía khỏi phải bàn cãi.

À, bức họa kia nhất định là con thuyền hoa phiêu lãng giữa Ngọc Dương giang sóng nước mênh mang, nếu không thì cũng là một đóa mẫu đơn tắm sương mai diễm lệ.

TỐI Quang Âm thăm dò ngó sang, chỉ thấy trên tờ giấy trắng điểm vài nét mực, phác họa nửa cái đầu cầu giống y như đúc.

TỐI Quang Âm: “...”

Ỗ La Sinh vẽ đầu cầu xong, thưởng thức một chút thấy rất chi là giống, thậm chí còn ngẩng đầu đánh giá TỐI Quang Âm trước mặt.

Ngắm ngó làm cái gì?

Khuôn mặt anh tuấn của ngô ở trong mắt người còn thua cái đầu chó kia hả?

Hay là, người quả nhiên vẫn thích chó hơn?

Đến lúc phải cách ly Tiểu Mật Đào rồi.

Tiểu Mật Đào vừa tắm xong đánh một cái hắt xì rõ là to. Nó nghĩ bụng đừng có cảm thấy nhá, phải mau chóng làm khô lông thôi. Thế là thẳng chả liều mạng rũ lông, rũ cho Ấm Tuế đang cầm khăn lông lau cho nó ướt nhẹp hết cả.

“Tùy Ngô nghe Liêm Trang kể về con điều giấy ở nhân gian thì cũng muốn có một cái. Chỗ Thành Chủ không có, ta định tự làm cho nó một cái.”

Hồ ly nhà ta vừa thông minh vừa khéo tay nha

“Nhìn tới nhìn lui cũng chẳng thấy có cái gì thuận tay để làm khung điều, không biết có thể mượn mấy cành cây Thời Gian được không?”

Nè nè, người vào thành Thời Gian lâu như vậy mà sao vẫn còn không hiểu quy củ thế hả? Người có biết cái cây kia là cây Thời Gian chí bảo của thành Thời Gian không? Kết khế ước với nó có thể giúp người ta trường sinh bất lão đấy! Cái cây quý giá như thế mà người muốn bẻ cành của nó làm khung điều?! Đúng là không hiểu chuyện.

TỐI Quang Âm: “Cây Thời Gian cao lắm, để đó ta bẻ cho người.”

Ỗ La Sinh cười rộ lên: “Làm phiền huynh nhé ^^”

5. Chương 5: Cuộc Sống Ở Thành Thời Gian [5]

Thành Chủ nghe nói Tối Quang Âm bẻ cành cây Thời Gian cho Ý La Sinh dán điều thì tức đến không thở nổi.

Tùy Ngộ kéo con điều, vỗ vỗ Thành Chủ đang ngược đầu bốn lăm độ ngó thiên không, “Thành Chủ, người có chuyện phiền lòng sao?”

“Chẳng qua là việc vặt trong thành thôi, không có gì đáng kể. Tiểu Tùy Ngộ à....ơ, điều này của con lấy đâu ra thế?”

“Ý La Sinh làm cho con đó.” Tùy Ngộ giơ con điều lên trước mặt Thành Chủ, “Hai đóa mẫu đơn này, một đóa tên Ngụy Tử, một đóa tên Diêu Hoàng.”

Thành Chủ neho mắt lật con điều qua thì thấy nhánh cây dùng làm dẻ quạt quả nhiên có chút quen mắt. Nghĩ đây là đồ chơi của Tùy Ngộ, ngài thoải mái hơn hờ lật lại lên xem, nhìn chăm chăm hai đóa mẫu đơn kia một hồi mới hỏi, “Thật sự là Ý La Sinh vẽ rồi đưa cho con sao?”

“Dạ vâng. Ý La Sinh có việc đi vắng, Bắc Cầu lấy cho con đấy.”

Ha ha.

Ngộ biết ngay mà.

Bút pháp này vừa nhìn đã biết là tác phẩm của chó con kia.

Ý La Sinh vẽ điều cho tiểu Tùy Ngộ nhà chúng ta, nó ghen chứ gì? Muốn thì tự đi tìm người ta mà đòi chứ ghen với tiểu Tùy Ngộ ngoan ngoãn làm chi, ấu trĩ!

Thành Chủ âm thầm lôi con ruột ra điên cuồng mĩa mai một ngàn lần, sau đó quay sang nhìn bé Tùy ngộ hiểu chuyện nghe lời bên cạnh, kiểu gì cũng thấy con nhà người ta đáng yêu hơn thằng ranh con mình biết bao nhiêu QAQ

Haizz, năm đó Tối Quang Âm lớn bằng chừng này, tuy không thích nói chuyện cơ mà vẫn rất đáng yêu mờ T^T Giờ coi bộ nó càng lớn càng lão hóa ngược rồi, người cả bó tuổi mà còn đi tranh điều với con nít. Xem ra Ấm Tuế nói lúc ở Khổ Cảnh nó đuổi theo bóng dáng Ý La Sinh cùng hảo hữu rồi đi mà yên lặng rơi lệ....tám phần cũng là thật.

Đáng sợ quá.

Bức họa Ngụy Tử Diêu Hoàng kia đúng là tác phẩm của Tối Quang Âm. Khi còn nhỏ hẳn được bồi dưỡng thành người nổi nghiệp của thành Thời Gian, thời gian trong thành đẳng đẳng, Tối Quang Âm nhàm chán liền vẽ cây Thời Gian, vẽ đến mức trên cây có mấy cái lá đều thuộc lòng cả.

Bậc thầy đan thanh Tối Quang Âm nhìn mãi bức vẽ đầu cầu đơn giản của Ý La Sinh, càng nhìn lại càng thích. Mấy người xem, đường cong *** giản này, còn có điểm đen nơi khóe mắt kia, thật là sinh động biết bao, ý cảnh thâm sâu biết bao

Rõ là kì quái, chẳng hiểu sao mấy thứ mình tùy tay vẽ xấu ra bị Ấm Tuế mang xuống Khổ Cảnh lại bán được những vài ngàn lượng bạc. Chúng nó so với đại tác của Ý La Sinh chính là dưới đất với trên trời mà. Bức họa này trước hết cứ cất ở ngăn bí mật dưới giường đi, đợi có cơ hội đi Khổ Cảnh đem nhờ bằng hữu Tổ Hoàn Chân trang hoàng thêm một chút, tiền không thành vấn đề.

Hôm nay Tối Quang Âm bật mode gai si tình mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, cổ nhân thật sự không gạt người.

Chiều đến, Ý La Sinh vừa mới vào đến thành Thời Gian thì bị một con điều từ trên trời giáng xuống rơi vào người. Ý La Sinh nhặt lên nhìn thì không khỏi nhẹ nhàng “Ừa” một tiếng.

Tùy Ngộ chạy đến chào y xong bèn vội nói xin lỗi, “Con không kịp chờ thúc về, định tự mình đi lấy, đúng lúc gặp Tối Quang Âm nên nhờ thúc ấy lấy cho con đó.”

Tùy Ngộ thấy Ý La Sinh trầm mặc không nói lời nào thì gãi đầu, có chút thẹn thùng, “Ý La Sinh....thúc dạy con vẽ được không?”

Ý La Sinh vừa rồi dường như hơi xuất thần, lúc này mới bật cười xoa đầu Tùy Ngộ mà nói, “Họa nghệ của ngô rất bình thường, Tối Quang Âm mới là diệu thủ đàn thanh.”

Không chỉ là diệu thủ đàn thanh, mà còn là một người thật khả ái, vô cùng khả ái.

Đêm đó, Ý La Sinh gõ vang cửa phòng của Tối Quang Âm. Một lát sau, thanh âm của Tối Quang Âm truyền ra, “Ai đó?”

“Tối Quang Âm, là ta, Ý La Sinh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Giúp huynh làm điều nè.”

Trong phòng im lặng một lúc lâu, sau đó Tối Quang Âm mở bật cửa ra. Ý La Sinh ở bên ngoài nheo nheo đôi mắt, cười như một con hồ ly nhỏ đang vui vẻ mĩ mãn.

“Không định mời ta một tách trà hử?”

Tối Quang Âm do dự một hồi, bỗng xách đao ra, quyết tuyệt nói, “Ngô đi chặt cành cây!”

Ý La Sinh vội vàng kéo hấn lại, “Đừng kích động, ta đùa với huynh thôi.”

Nói đoạn, Ý La Sinh lấy từ sau lưng ra một cái đầu cầu như làm ảo thuật. Y đeo nó lên đầu Tối Quang Âm rồi lại tháo xuống ướm lên đầu mình: “Ai nha, làm sao bây giờ? Bất luận là Bắc Cầu hay là Tối Quang Âm đều khiến cho người ta không thể dời mắt được mà.”

6. Chương 6: Thanh Sương Hậu [thượng]

Bộ Hương Trần gần đây có chút nhàm chán.

Có lẽ Bộ Hương Trần đã quá quen với giang hồ quỷ quyệt, quá quen với cuộc sống vừa mở mắt ra đã thấy ánh đao bóng kiếm mưa máu gió tanh, quá quen với việc chỉ một ý niệm chuyển xoay bèn kéo theo giết chóc hung tàn, mưu sâu kế độc, cho nên sau một thời gian sống những ngày nhàn tản ngắm hoa nở hoa tàn thì nàng không khỏi cảm thấy thật là vô vị.

So sánh với những tháng ngày tính toán thâm sâu, phòng bị nghiêm mật trước kia, sinh hoạt an bình không chút sóng gió lúc này cũng chẳng phải là không tốt, chỉ là.....sắp nhọt nheo đến mốc ra rồi.

Dĩ vãng khi nàng còn hành tẩu giang hồ, nếu không phải là đi tính kế người ta thì chính là bị người ta tính kế, cẩn thận mấy cũng chẳng dong được thuyền ngàn năm mà sợ ý một tí là xong đời luôn. Tuy vẫn thường mệt mỏi đến mức muốn chỉ trời chửi má nó lên, cơ mà vẫn có nhiều thứ để chơi vui lắm.

Nghĩ lại thì trên cái đại lục kì dị thần quỷ hoành hành thiên tiên khắp chốn này, Bộ Hương Trần nàng cũng đã một tay gây dựng nên một phen cơ nghiệp không nhỏ. Đẳng cấp của Bát Phẩm Thần Thông đương nhiên không cần xét đến, chỉ riêng bản lĩnh hợp tung liên hoành mạnh vì gạo bạo vì tiền của nàng cũng đủ để thiên hạ phải ngược nhìn rồi. Nếu không làm sao nàng có thể sàm sỡ hết lượt các tuyệt đại mỹ nhân không phân địa vực chủng tộc giới tính nghề nghiệp trên khắp cõi, sau đó vẫn có thể không thiếu tay mắt chân mà thoái ẩn giang hồ được chứ?

Ấy mà bây giờ nàng chỉ đang ngồi dưới mái đình xa hoa lịch sự tao nhã của mình, chống má chán chường tùy tay khong chế trăm hoa trong sân hết tàn lại nở.

Hiu Tịch tịch quá T^T

Nàng thở dài não ruột rồi buồn tẻ nổi hứng búng tay một cái, một trắng sơn trà đỏ thắm đang lúc nở đẹp đồng loạt rơi rụng rơi bởi, cánh hoa phủ kín cả khoảnh sân rộng lớn.

Hay là mở cái kĩ viện nhỏ? Nàng nghĩ băng quơ, nuôi một đám nam kĩ bé nào bé nấy da trắng mặt xinh chân dài, rồi dạy dỗ cho giỏi ca giỏi múa dịu dàng sẵn sàng, trước khi khai trương thì để chính mình dùng thử một lần

Đột nhiên có giọt gì đó lạnh ngắt rơi xuống trên trán rồi biến mất trong nháy mắt, chỉ còn một chút ẩm ướt vương trên da thịt, lưu luyến như một nụ hôn phớt thẹn thùng.

Bộ Hương Trần ngẩng đầu lên, bèn thấy những hạt trong ngần lả tả trút xuống giữa không trung thoáng rộng, rơi xuống đầu mày khoe mắt, biến thành từng chút từng chút lành lạnh ôn nhu.

Tuyết rơi rồi.

Trận tuyết đầu mùa dày hơn trong tưởng tượng của nàng nhiều quá, chưa mất mấy lâu đã phủ trắng cả mặt đất như một tấm sa mỏng. Bộ Hương Trần ngồi dưới hàng lang, bỗng muốn hâm một chút rượu uống.

Ý nghĩ này còn chưa dứt thì Bộ Hương Trần nghe thấy xa xa ngoài lầu truyền tới những tiếng chuông vang trong trẻo.

Đôi mi thanh tú của nàng khẽ giương lên. Từ khi nàng phong bế Xuân Tiêu U Mộng lâu đến giờ, trên thế gian không còn ai tìm tới đây được nữa, cái chuông đón khách kia cũng vì thế mà chẳng một lần vang. Đời này người có thể phá phong ấn Bát Phẩm Thần Thông của nàng, thì chỉ có...

Nàng dùng hai ngón tay kết ấn mở ra cảnh môn, miễn cưỡng cười nói với thị nữ đứng hầu bên cạnh, “Bảo Cầm, đi nghênh đón khách nhân đi.”

Một lát sau, có hai bóng người đi theo Bảo Cầm vào trong viện.

Bộ Hương Trần thấy trước mắt sáng ngời lên. Chắc chắn chắc, Ý La Sinh đúng là càng ngày càng câu nhân.Ồ, thiếu niên thanh lãnh bên người y cũng là tuyệt sắc, ơ mà sao cái dáng người này trông quen mắt thế nhờ?

Hai bóng người tuần tú một trắng một xám đứng lại trước mặt nàng, người mặc bạch y tươi cười lên tiếng, “Lâu chủ, đã lâu không gặp.”

Bộ Hương Trần vội đứng lên, dáng người quẹo rũ muôn vàn, nụ cười kiều diễm đoạt phách, “Xuân Tiêu U Mộng lâu của ta lâu lắm chẳng ai đến chơi, hôm nay sao người lại đến thế?”

Ý La Sinh vẫn cười nói, “Ta đi cùng Tồi Quang Âm đến Khổ Cảnh có chút việc, trên đường quay lại vừa lúc đi qua gần đây nên đến quấy rầy một chút.” Y nhìn quanh bốn phía, lại nói tiếp, “Sao lại phong bế nơi này vậy? Nếu không phải thuật Thi Hoa của ta có cảm ứng với Bát Phẩm Thần Thông của người thì đúng là chẳng có cách nào mà tìm thấy được.”

“Chán ghét giang hồ mà thôi.” Bộ Hương Trần thuận miệng đáp, vừa nói vừa dần dựa sát vào người Ý La Sinh. Ý La Sinh biết tính nàng nên chẳng để ý lắm, ấy thế mà khi nàng sắp dựa đến vai y thì lại bị một bàn tay đột nhiên ngăn lại đẩy phắt ra. Bàn tay mát nết còn kéo luôn Ý La Sinh sang bên cạnh.

Bộ Hương Trần bật cười, đôi mắt hau háu đóng đinh trên thiếu niên áo xám, “Tồi Quang Âm? Hẳn là Bắc Cầu đó hả? Chu choa, không ngờ khuôn mặt dưới cái mặt nạ lại đẹp đến thế, đẹp hơn cả đường nhân ngư của hắn nữa kia.”

Thiếu niên nghe thế thì trừng mắt lên lườm nàng rồi xoay người đi, có vẻ là nghĩ tới kí ức không thoải mái nào đó, hẳn còn lạnh lùng hừ một tiếng.

Bộ Hương Trần che miệng cười rộ lên, “Chao ôi, đừng thẹn thùng mà ” Nói đoạn bèn vươn tay định véo má thiếu niên đôi cái cho bõ ghiền.

Lại không đạt được ý định.

Lần này là Ý La Sinh bắt lấy tay nàng. Y bất đắc dĩ cười bảo, “Lâu chủ, người này giận dữ lên khó dỗ lắm, người chọc hắn giận thì người xui xẻo chính là ta đó.”

Bộ Hương Trần thu tay lại, nhìn trên ngó dưới đánh giá Tới Quang Âm một hồi rồi sáng giọng bảo, “Thì không nghịch nữa. Các người tới đúng lúc lắm, hôm nay tuyết hạ đầu mùa, đang muốn uống rượu đây. Bảo Cầm, vào trong hầm lấy Túy Thanh Sương tới.”

7. Chương 7: Thanh Sương Hậ [trung]

Bảo Cầm vâng lệnh mà đi, Thính Vũ tiến đến kê bàn thấp, thăm mềm, chậu than và đầy đủ những thứ khác.

Ba người cùng nhau an vị, khi ngồi xuống Tới Quang Âm vòng một tay trên lưng Ý La Sinh, tay còn lại kéo chiếc thảm hơi lệch về đằng sau của y lên phía trước một chút. Ý La Sinh thuận thế ngồi xuống, nghịch ngợm búng ngón tay của Tới Quang Âm khi hắn muốn thu tay rồi nở một nụ cười gian xảo. Một loạt động tác như mây bay nước chảy, lưu loát quen thuộc, tự nhiên linh hoạt như thể là chuyện thường ngày.

Bộ Hương Trần nheo mắt mím môi cười đầy hứng thú, sau đó chuyển ánh mắt vào trong sân viện.

Trên mặt đất đã trắng trong một màu tuyết mịn, tuy là mùa đông nhưng hoa thơm cỏ quý trong viện vẫn cứ xanh ngắt thắm tươi nhờ Bát Phẩm Thần Thông, từng bông tuyết nhỏ đậu lại nơi kẽ lá điểm xuyết đẹp mắt vô cùng. Bộ Hương Trần búng ngón tay kêu vang, mấy cây tịch mai trong sân đua nhau nở rộ, hương mai man mác tỏa lan trong không gian tăng thêm mấy phần tao nhã thanh cao.

Ý La Sinh cười bảo, “Bạch mai ánh tuyết, Bát Phẩm Thần Thông của lâu chủ đúng là diệu chiêu phong nhã.”

Bộ Hương Trần lười nhác đáp, “Chút tài mọn mà thôi, người thích thì ta dạy cho người cũng được. Dù sao ta chẳng ra giang hồ nữa, Bát Phẩm Thần Thông thất truyền đúng là có chút đáng tiếc.”

Ý La Sinh nháy mắt mấy cái, vẫn tủm tỉm cười, “Dạy ta một chiêu hiệu lệnh trăm hoa là được, ở thành Thời Gian trừ trong lưu uyển thì không có cỏ cây gì, thực có phần lạnh lẽo.”

Tới Quang Âm một mực lặng yên ngồi nghe hai người nói chuyện, bấy giờ mới nhíu mày hỏi, “Lạnh lẽo hả?”

Ý La Sinh quay lại nhìn hắn rồi tỉnh bơ sửa lời, “Không, ta có nói nhà mình lạnh lẽo đâu. Ý ta là thành Thời Gian bây giờ đã tốt lắm rồi, nếu có nhiều hoa cỏ hơn nữa thì lại càng tốt.”

Tới Quang Âm gật đầu như có điều suy nghĩ.

Lúc này Bảo Cầm đã xách hai vò rượu trở lại, thành thạo rót rượu vào chiếc bầu bằng bạc rồi đặt bầu vào lò hâm rượu.

Rượu mà Bộ Hương Trần cất trữ đương nhiên là hạng nhất tuyệt trên thế gian, vừa mở ra đã ngửi thấy một mùi hương u thuần mát lạnh. Theo luồng hơi rượu hâm nóng, hương rượu nồng nàn lại càng lan tỏa men say.

Rượu hâm xong, Bảo Cầm lấy bầu ra rót đầy bảy phần vào ba chiếc chén trước mặt ba người rồi mới cúi mình lui ra.

Ý La Sinh cầm chén, nhấp một ngụm rồi khen, “Quả nhiên là rượu ngon.”

Bộ Hương Trần mỉm cười, cũng uống một ly, ngẩng đầu lên thì thấy thiếu niên đối diện mặt mày lạnh tanh nhìn chăm chăm vào chén rượu, không hề có ý muốn uống.

Ý La Sinh uống cạn một chén, quay sang thấy Tới Quang Âm như vậy thì cười bảo, “Rượu này do bách hoa ủ thành, tuy mùi có nồng nhưng chất rượu lại nhạt, không say đâu.”

Tới Quang Âm nhìn nhìn Ý La Sinh, do dự một chút nhưng vẫn cầm chén nhấp một ngụm. Thấy rượu này quả nhiên ôn hòa hết như y nói, mà sau khi uống rồi đầu lưỡi vẫn ngậm hương, mềm mại dễ chịu đến vô cùng thì đánh bạo chạm rai uống nốt.

Ỗ La Sinh lại châm thêm cho hần một chén nữa. Bộ Hương Trần đột nhiên lên tiếng, “Ta nghe nói trận đấu với Bạo Vũ, hai người thắng rất thảm.”

Ỗ La Sinh thở dài, “Đúng là rất thảm. May mà rốt cuộc cũng qua.”

Bộ Hương Trần lại hỏi, “Vậy người sau này có tính toán gì không?”

Thiếu niên ngồi một bên nhấp từng ngụm rượu nhỏ sắc mặt đã hơi hồng lên nhưng vẫn rữ mi thường thức chăm chú như cũ, trông bộ dạng không hề để ý cứ như không nghe thấy hai người kia đang nói chuyện vậy.

Ỗ La Sinh mỉm cười đáp, “Lâu chủ chán ghét giang hồ hỗn loạn nên mới chọn cách ẩn cư lánh đời, mà ta chán ghét một đời phiêu dạt, may mắn hiện nay đã có bờ để đậu, có chốn để về rồi.”

Bộ Hương Trần đánh mắt liếc sang Tối Quang Âm đang mân mê cái chén một cách vô cùng chuyên tâm, bỗng dừng trong lòng sinh ra chút ý muốn đùa, bèn cố ý nói, “Bên bờ này là thành Thời Gian?”, sau đó lại giao hoạt liếc sang Tối Quang Âm, dùng âm lượng chắc chắn hần có thể nghe mà hỏi tiếp, “Hay là hần?”

Tối Quang Âm mặt không đổi sắc, chỉ lấy bầu rượu rót cho mình đầy chén rồi cúi đầu uống cạn, tựa hồ không nghe thấy lời của Bộ Hương Trần.

Ỗ La Sinh cười đáp, “Không liên quan đến một nơi hay một người, mà là một loại tâm cảnh kiên định, an yên, tràn đầy cảm giác thuộc về. Có phần tâm cảnh này thì thân ở nơi nào, ở bên ai cũng đều không ảnh hưởng mấy may, mà có thể gặp được một người hay một nơi cho người phần tâm cảnh ấy, lại càng là chuyện may mắn chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu. Người sống trên đời, cảnh tình thay đổi chỉ trong một đôi ý nghĩ, tầm quan trọng của tâm cảnh chẳng nói cũng đủ hiểu mà. Người ta thường nói tiểu ẩn trong rừng sâu, đại ẩn nơi thành thị, lâu chủ lại ẩn trong phong ấn tầng tầng lớp lớp, đúng là thú vị.”

Bộ Hương Trần thở dài, “Cái miệng của người càng ngày càng không nể mặt người ta.”

Nàng vốn muốn hỏi cho rõ ràng để trêu đùa Tối Quang Âm, xem bộ dạng xấu hổ của hần một chút, ai ngờ lại bị Ỗ La Sinh nói một hồi vòng vo lái mất trọng điểm đi rồi. Đã thế cuối cùng y lại còn chế giễu nàng nữa chứ. Người ta ở trong rừng sâu đã gọi là tiểu ẩn, mà nàng còn ở trong phong ấn giữa rừng, sợ rằng còn không tính là tiểu ẩn, tên kia đang mỉa mai nàng không có tâm cảnh ẩn sĩ đây mà. Nàng cười cười lắc đầu, uống một chén rồi nói, “Ta đúng là không có tâm cảnh ẩn sĩ, nói không chừng ngày nào đó trên giang hồ xuất hiện một tuyệt sắc diệu nhân, có khi ta chẳng nhận nổi mà tái xuất cũng nên. Mỹ sắc chính là động lực hạ nhất đấy.”

Ỗ La Sinh bật cười cạn chén rượu trên tay, lúc đặt xuống lại không đặt vững, khiến cho nó lăn xuống khỏi bàn. Y cùng Tối Quang Âm đồng thời cúi người nhặt chén, áp rất gần nhau. Y bắt lấy khoảnh khắc này, dùng âm thanh nhẹ như lông vũ nói bên tai hần, “Là hần.”

Tối Quang Âm sững người rồi lập tức nhận ra đây là y đang trả lời câu hỏi lúc trước của Bộ Hương Trần. Hần không khỏi thấy trên mặt nóng bừng lên nhưng vẫn cố giữ nét mặt lãnh đạm, chỉ dùng âm gió mà đáp, “Còn cần người phải nói?”

8. Chương 8: Thanh Sương Hậ [hạ]

Bộ Hương Trần trông thấy cảnh ấy thì âm thầm ra dấu vẫy lui Bảo Cầm đang định tiến lên nhặt chiếc chén rơi, để mặc cho hai tên kia lúi húi lần mò hồi lâu mới nhặt được nó mà ngồi thẳng dậy. Tối Quang Âm ngồi thẳng người lên thì vẻ mặt vẫn cứ lạnh nhạt chẳng thay đổi gì, thế nhưng sắc mặt ửng hồng lại đánh nát bảy tám phần lạnh lùng, nhìn cực kì khả ái.

Ỗ La Sinh cùng Bộ Hương Trần chuyện phiếm tràng giang đại hải, thi thoảng lại cười rộ lên.

Tối Quang Âm thì ít nói, đa số thời gian hần chỉ ở một bên lắng nghe, thế nhưng bầu không khí lại không hề nhạt nhẽo hay ngưng ngừng.

Bởi vì Bộ Hương Trần cảm thấy dường như hơi thở của hắn và Ý La Sinh dường như đã hợp thành một thể, hai người này chỉ cần ở một chỗ thì cần bản chẳng cần dùng động tác hay ngôn ngữ để trao đổi với nhau. Mỗi khi Ý La Sinh nhắc tới một sự kiện, chỉ cần nói vài chữ thì Tối Quang Âm đã biết ngay đó là chuyện gì, để rồi đáy mắt toát lên cảm xúc đầy đồng điệu. Hai kẻ trước mắt nàng tâm ý tương thông chẳng khác chi một người cả.

Túy Thanh Sương tuy ôn hòa nhưng tác dụng chậm lại rất đáng kể. Ý La Sinh thấy mình hơi choáng váng thì thầm nhủ không xong, sau đó quay đầu sang nhìn Tối Quang Âm, quả nhiên thấy hắn vẫn cố gượng lãnh đạm nhưng đáy mắt sớm đã phủ sương mù, rõ ràng đã say khướt.

Ý La Sinh hiểu rõ tửu lượng của Tối Quang Âm, hôm nay tên này uống chẳng ít hơn mình là mấy, mình mà còn choáng váng thì hắn sắp sửa say gục luôn rồi. Y lắc lắc vai hắn, khẽ gọi thăm dò, “Tiểu Tối? Tiểu Tối?”

Quả nhiên, không hề đáp lại.

Ý La Sinh dở khóc dở cười hỏi Bộ Hương Trần, “Sao người không bảo ta tác dụng của rượu này chậm mà mạnh như thế?”

Bộ Hương Trần cười tủm tỉm đáp, “Người có hỏi ta đâu.”

Ý La Sinh thở dài, đỡ Tối Quang Âm đứng lên rồi bảo, “Vốn còn định ở lâu một chút, nhưng mà ta với hắn phải về Thành Thời Gian phục mệnh. Giờ hắn say thế này tốc độ sẽ chậm đi, chúng ta đành cáo từ trước vậy.”

Bộ Hương Trần thuận theo nói luôn, “Thế thì gác lại rồi khi khác ghé chơi, các người về thành vẫn là quan trọng hơn cả.”

Ý La Sinh chấp tay vái chào Bộ Hương Trần rồi nửa ôm nửa đỡ Tối Quang Âm đi ra ngoài viện. Tối Quang Âm ngoan ngoãn dựa lên người y, từng bước từng bước đi theo.

Bộ Hương Trần đột nhiên gọi, “Ý La Sinh.”

Ý La Sinh dừng bước quay đầu lại nhìn nàng. Bộ Hương Trần thản nhiên nở một nụ cười tươi rói, trong nét cười không có vẻ biếng nhác quỵn rũ ngày thường mà phẳng phát vẻ ôn nhu.

“Bất luận Xuân Tiêu U Mộng Lâu có phong bế hay không, nơi này luôn hoan nghênh người tới.” Nói đoạn lại bổ sung thêm, “Các người.”

Ý La Sinh hiểu ý mà cười, gật đầu nói, “Ta biết.”

Từng cành cây ngọn cỏ trong Mộng Hoa Cảnh đều tương liên với Bát Phẩm Thần Thông của Bộ Hương Trần, cũng giống như tai mắt của nàng vậy.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng hai người kia chậm chậm ra đến cảnh môn, Ý La Sinh bất đắc dĩ thở dài, “Sao tửu lượng của người còn kém hơn cả năm đó vậy?” Sau đó là tiếng quần áo ma sát sột soạt, tựa hồ là Tối Quang Âm đang giãy nảy lên, lại thấy Ý La Sinh mềm giọng dỗ dành, “Được rồi được rồi, không nói người, người...ây! Từ từ, tiểu Tối! Đây là nhà người khác mà...ây đừng...Tiểu Tối...Tối Quang Âm người đừng có quậy! Chờ... chờ về đến nhà đã...Này! Này...”

Một lát sau Tối Quang Âm mới chịu an ổn trở lại, Bộ Hương Trần lại nghe tiếng thở dài dở khóc dở cười của Ý La Sinh. Y đỡ hắn ra ngoài, chẳng mấy lâu sau thì không còn tiếng vang gì nữa, cả hai đều đã ra khỏi cảnh môn.

Hoàng hôn buông xuống, ánh dương nhạt nhòa rớt lại chiếu xuống rường cột và chạc cây trong viện, kéo ra những cái bóng thật dài, chập chờn sáng tối. Tuyết mịn vẫn lơ đãng bay bay trong không khí, bị tịch dương nhuộm lên sắc màu âm áp như những cánh hoa thắm lìa cành trong thoáng chốc phơi pha.

Bộ Hương Trần bỗng cảm thấy, cũng đến lúc nàng nên tìm ai đó đến uống rượu ngắm tuyết cùng với mình rồi.

9. Chương 9: Thanh Sương Hậ [kết]

Ngày thứ hai sau khi Ý La Sinh và Tới Quang Âm đến báỉ phỏng, Bộ Hương Trần ngủ mãi đến giữa trưa mới tỉnh, vừa trở mình dậy thì thấy Bão Cầm bất an khép nép đứng ở trong phòng, nàng bèn hỏi nó, “Làm sao thế?”

Bão Cầm quanh co một hồi mới nói, “Lâu chủ, ngài ra ngoài cảnh môn xem thử đi.”

Bộ Hương Trần thăm thấy kì quái nhưng cũng không để ý lắm, nàng có sự nhàn nhã và bình tĩnh đặc hữu của kẻ đã quen nhìn sóng lớn gió to. Nàng đứng đỉnh rửa mặt thay đồ, sửa soạn tử tế rồi mới thông thả đi ra cảnh môn coi thử.

Đến gần cảnh môn, Bộ Hương Trần trông thấy một mảnh quang bích rộng tầm một trượng vuông bao phủ cả một mảnh vườn hoa, dường như là phong ấn cản trở âm thanh và tầm nhìn.

Là phong ấn do Ý La Sinh lập.

Bộ Hương Trần càng nhìn càng thấy kì lạ, bèn đi lại gần hơn một chút nữa, gần đến mức có thể nhìn xuyên qua tầng quang bích trong suốt mà mơ hồ thấy bên mảnh vườn hoa trong ấy mà một mảnh hoang tàn.

Nàng cau mày đánh vỡ phong ấn, sắc mặt lập tức tái xanh như tàu lá.

Phần vườn hoa bị phong ấn che giấu kia đã không còn có thể gọi là vườn hoa được nữa, một trắng mầu đơn và hoa lan mà nàng khổ công chăm sóc đã bị nhổ bật cả gốc mang đi hết cả rồi! Mầu đơn thì một gốc cũng không còn, chỉ còn trơ khắc lại mặt đất trụi lủi, hoa lan bên cạnh sót lại vài cọng ngã trái gục phải, hoa lá tả tơi trông mà rầu thối ruột.

Hai tên khốn kia!!! Uống rượu của bà!!! Cư nhiên còn dám nhổ hoa của bà!!! Còn không phải là một gốc hai cây!!!! Hai thằng chả nhổ cả một mảnh!!!! CÁ MỘT MẢNH!!!!

Phần đất bị quật lên mơ hồ còn dấu vết đao khí, Bộ Hương Trần vừa nhìn thì lập tức nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên: “TỐT! QUANG! ÂM!!!!”

=====

Ở núi Thù Ly cách xa trăm dặm, Tới Quang Âm đang chăm chỉ trồng hoa bên cạnh thiên trì đột nhiên hắt xì một cái rõ to. Ý La Sinh lo lắng nhìn hần, lại cảm nhận được phong ấn mình hạ hôm qua đã bị phá rồi thì không khỏi thở dài một tiếng. Y nghĩ mình có lẽ phải gấp rút đi tìm hảo tửu trên thế gian này thôi.

Tới Quang Âm ngẩng lên nhìn y mà hỏi, “Sao lại thở dài.”

Ý La Sinh đáp, “Ta đang nghĩ nhiều hoa thế này thì không biết bao giờ mới trồng xong đây.”

Bên bờ Thời Gian Thiên Trì đã trồng lên một trắng nhỏ mầu đơn. Bộ Hương Trần trồng hoa rất tỉ mỉ kĩ càng, thế hoa xinh đẹp bồng bồng sức sống. Mà ở cách đó không xa còn có một đồng mầu đơn và hoa lan đang chờ được trồng xuống đất.

Tới Quang Âm nhìn theo ánh mắt của Ý La Sinh về phía những cây hoa còn trơ ra đó, “Bằng hữu này của người đứng là hào phóng thật, nàng ta tặng nhiều hoa quá.” Dừng một chút, hần lại giả như thờ ơ hỏi, “Thế này thì núi Thù Ly sẽ không còn lạnh lẽo nữa chứ?”

Ý La Sinh vội vàng gật đầu, “Không lạnh không lạnh, rất náo nhiệt mà.” Nói đoạn lại cảm thán thở dài náo nê, y mà dám nói thêm một chữ lạnh lẽo nữa, dám tên này nhổ bật gốc cả Xuân Tiêu U Mộng Lâu đời về núi Thù Ly lắm.

Hôm qua khi Tới Quang Âm đi qua vườn mầu đơn trước cảnh môn nhà người ta thì vừa than thở, “Mảnh vườn hoa này đẹp thật đấy....mang về đi...chẳng phải người nói núi Thù Ly lạnh lẽo hay sao?” vừa sầm sập chui vào vườn mà nghênh ngang ra đáng muốn ngắt bừa. Ý La Sinh ngăn không được lại sợ Bộ Hương Trần cảm ứng ra (ăn trộm hoa có phải việc về vang gì đâu cho cam cơ chứ?!), thế là đành phải vội vàng lập phong ấn. Vừa hạ phong ấn xong, y định bụng quay sang dùng bạo lực giữ chặt Tới Quang Âm lại thì đã thấy hần biến ra cốt đao cầm lăm lăm trong tay, khí vận một vòng, đao ý cuộn cuộn.... Y còn chưa kịp phản ứng thì thẳng chĩa đã giơ đao chém ngang một phát, nhổ bật gốc cả đám hoa cỏ nhà Bộ Hương Trần rồi.

Ỗ La Sinh ngu người đứng giữa một đám bụi đất bay mù mịt ba giây, tâm như tro tàn.

Tiêu rồi tiêu rồi tiêu rồi, Bộ Hương Trần sắp tái xuất giang hồ rồi!

Chưa kịp bị ai xong thì thấy đầu sỏ gây họa đang nhìn về phía mình. Đôi mắt kia phủ đầy men say mơ màng mà lấp lánh ánh sáng, ôn nhu như thu cả một trời nắng chiều khuôn mặt thường ngày lạnh tanh lúc ấy lại đong đầy nét cười dịu dàng và sắc hồng tụy lụy, đối diện với y, vô tà thiên chân: “Tặng người.”

Trong nháy mắt ấy, Ỗ La Sinh đánh rơi cả linh hồn vào tiểu ý vô hạn nhu tình của người trước mắt. Tối Quang Âm vươn tay giữ lấy tay y, khuôn mặt phóng đại trong tầm mắt y, nụ hôn ấm áp nhẹ dịu đậu xuống trên môi y....Môi chỉ là phút qua, bởi vì người đã say nã vào lòng y tự lúc nào không biết.

Trước khi say lặn vật ra đây vẫn còn nhớ gom sạch cả mảnh vườn hoa nhà người ta vào tay áo! Tinh thần chuyên nghiệp của tên này cao tới mức nào chứ...

Ỗ La Sinh trong lòng ôm tên ái nhân say ngã, bên chân là một mảnh đất trọc trơ trụi, đằng sau là phong ấn lấp lánh ánh quang, trên đầu là nắng chiều rạng rỡ. Y đứng giữa khung cảnh quái dị đó hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ bật cười, búng nhẹ cái trán của người trong lòng một cái mà lắc đầu thở dài, “Người có biết hành vi này của người gọi là gì không? Ấu trĩ đấy...”

Y cảm thấy lúc này mình chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp Bộ Hương Trần, bèn quyết định sau này sẽ tìm đủ rượu ngon rồi đến dâng môn tạ tội. Trong lòng mặc niệm vài câu xin lỗi, y bế xốc Tối Quang Âm lên, quay về núi Thù Ly.

Hôm sau Tối Quang Âm mở mắt ra thì há mồm trợn mắt ngạc nhiên với cả rừng hoa trong tay áo. Hắn vừa rũ rũ bùn đất trong áo vừa hỏi Ỗ La Sinh chuyện gì xảy ra. Ỗ La Sinh nhìn vẻ mặt vô tội của hắn, cảm bật một lúc rồi trả lời đơn giản, “Lâu chủ tặng đấy.”

Tối Quang Âm kinh ngạc nhìn một trắng hoa dày rồi nhoẻn miệng cười, “Chúng ta đem chúng nó đi trồng là được thôi.”

Hai người trồng hoa nửa ngày trời, Ấm Tuế đi ngang qua hiềm hơi lấm mới có một lần đại phát thiện tâm muốn xắn tay áo đến giúp thì bị Tối Quang Âm làm mặt lạnh đuổi đi. Ấm Tuế vừa bị đẩy đi vừa la hét om sòm, “Tối Quang Âm bay có ý gì?!! Mẫu đơn thì làm sao?! Cái gì gọi là ta không được sờ vào đám mẫu đơn này hả?! Ta nói cho bay biết Ấm Tuế ta đường đường là một quang sứ!!! Cho dù có là Thiên sơn tuyết liên ta cũng sờ được nhá!!! Mẫu đơn thì có gì hay?! Có gì hay?!? Tí nữa bay khôn hồn thì đừng có cầu xin ta giúp nhá!!!!”

Ỗ La Sinh một mực chuyên tâm trồng hoa, tựa hồ không để ý đến hai người kia đang tranh cãi ầm ĩ, thế nhưng hai tai lại lặng lẽ đổ rần lên.

Một cơn gió nhẹ hốt nhiên thoảng qua thổi gợn mặt nước thiên trì như gương phẳng lặng, từng làn sóng lăn tăn ánh lên sắc nắng trắng xóa, xa xăm lẳng dịu như cảnh mộng mênh mang.

— Hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fanfic-phich-lich-bo-dai-hi-toi-y-cuoc-song-o-thanh-thoi-gian>